

אוסף סיפורים "שנח – ל"ג בעומר"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

איך אומרים ל"ג בעומר ביפנית (מאת הרב דן טימקין)

המנכ"ל היפני היה המום. מראה המדורות הרבות הפתיע אותו. "ככה אתם הישראלים חוגגים?"

ל"ג בעומר הוא יום מיוחד. יש בו מנהגים שונים. חלק הולכים למדורות, וחלק הולכים למירון, לציון רבי שמעון בר יוחאי. המשותף בין כולם, שאף אחד לא יודע למה הוא עושה את זה. אבל הנחישות והדבקות של כולם, מראה לנו עד כמה הסוד הגדול של ל"ג בעומר טבוע בעמקי נפשנו.

אחי עובד כסמנכ"ל חברת היי-טק גדולה. לפני כשנה, החברה עמדה לחתום חוזה חשוב עם חברה יפנית, ומנכ"ל החברה, יפני מעונב עם שם מצחיק, הגיע לארץ במטוס הפרטי כדי לחתום על החוזה. הוא הגיע ערב לפני החתימה, והתכוון לעזוב מיד למחרת. אחי נשלח לקבל את פניו בשדה התעופה, וללוות אותו למלון הילטון בתל אביב, ומשם למסעדת גורמה מקומית. אחי פגש את האורח החשוב, הם נסעו ביחד למלון, ולפני שהם המשיכו למסעדה הוא עלה אתו לסוויטה של מלון הילטון, כדי להשאיר בחדר את תיקו ולהתרענן מעט אחרי הטיסה הארוכה. כשהם הגיעו למלון, זו הייתה שעת ערב מוקדמת, האורח נכנס לסוויטה המפוארת, הציץ אל הנוף הנשקף ממרום מלון הילטון שעל שפת הים בתל אביב, ואז החווירו פניו. אחי לא הבין מדוע, אבל כשהוא הביט לעבר החלון, הוא הבין מיד מה קורה. זה היה ל"ג בעומר. כל גן העצמאות שמתחת למלון הילטון בתל אביב היה פרוס לפנייהם. הוא היה מלא במדורות, השמים היו אדומים מלהבות עשן, כל העיר הייתה מלאה במוקדי אש ועשן. היפני היה המום.

-מה קורה פה? לאיזה ארץ הגענו? זה מה שהישראלים עושים בלילות?

אחי ניסה להסביר: "זה לא כל ערב ככה, היום יום מיוחד, ל"ג בעומר היום."

"-מה כל כך מיוחד ביום הזה?"

"-כל החגים שלכם ככה?"

"למה חוגגים דווקא בצורה כזאת, של מדורות?"

אחי לא ידע מה לענות. אנחנו כבר רגילים למעמד המדורות, אבל בעינים זרות, באמת יש כאן פלא עצום, מדורות מדורות, שאף אחד לא ממש יודע למה עושים אותם. אין דברים כאלה. זה יום חופש רשמי בכל מוסדות החינוך, המוני ילדים מתכוננים לזה במשך שבועות: סוחבים קרשים כבדים, נשרטים ונפצעים, וכמה עמלים – וכל זה בלי שאף אחד יודע את הסיבה לכך.

מה קורה פה?

אירוע השנה נשאר סודי

העיתונות הכללית לא מספיק מסקרת את האירוע האמיתי של ל"ג בעומר. יותר מחצי מיליון אנשים נוהרים בהמוניהם להר מירון במהלך היום. מושב מירון, מושב קטן ושקט בגליל העליון, שכל השנה בקושי זוכה להתייחסות תקשורתית כלשהי, זוכה לארח רבבות רבבות של אנשים מכל העם. בתקשורת לא מספיק מדווחים על זה. כל הופעה של זמר פנסיונר מחוץ לארץ שמגיע להופיע בפני עשרת אלפים איש, זוכה לסיקור תקשורתי נרחב בכל ערוצי התקשורת, וכאן כינוס עצום של מאות אלפי אנשים מצליח לעבור בשקט יחסי, וחוף מחברות האוטובוסים שקורסות בכל שנה מחדש, נראה שהציבור הכללי לא מספיק מודע למעמד.

מה יש שם בהר מירון? כמה אנשי חיל האוויר מכירים אותו בזכות מרכז הבקרה שבפסגתו, כמה אנשי החברה להגנת הטבע מדריכים טיולים בשמורת הטבע הקסומה שבו, אבל חוץ מזה זה הר שקט ושלווה בכל ימות השנה. אבל בל"ג בעומר, יש הצפה של ממש, אלפי אוטובוסים מביאים מאות אלפי אנשים, חלקם מגיעים כמה ימים קודם, וישנים באהלים בשטח המושב. כל לול וכל משק מושכר במחיר מופרז, שווקים ססגוניים מתפתחים במקום, ובתי תמחוי ומרגוע מחלקים שתיה ואוכל חינם למבקרים. הכל סביב ציון של רבי שמעון בר יוחאי, התנא הקדוש, מחבר ספר הזוהר. המונים צובאים על הר מירון, וגם כאן לא ממש מובן למה, לא חסר קברים של רבנים ותנאים קדושים, לא חסר ימי הילולות לצדיקים, מה כל כך מיוחד דווקא ביום הזה, מה הסוד הגדול?

ושאלה אחרונה, הפעם לא מכיוון מנהג ישראל, אלא מכיוון ההלכה. ימי ספירת העומר הם ימים שנוהגים בהם דיני אבלות. לא מסתפרים, לא מתחתנים. ל"ג בעומר כלל לא מוזכר בחז"ל, במשניות, במדרשים או בגמרות. פתאום מגיע ל"ג בעומר, ובלי שממש ברור למה, הוא הופך להיות היום האחד והיחיד, שהוא יום מימי הספירה, והוא לא יום אבלות, ולהיפך: הוא יום מועד, יום הילולא, מותר להסתפר, מותר להתחתן, יום של שמחה גדולה. מה קורה פה?

התשובה אינה קשורה כלל לבר כוכבא. גם הקשר לפטירת רבי שמעון בר יוחאי אינו ישיר, ימי פטירה של צדיקים הם לא אירוע משמח. לדוגמא, יום פטירת משה רבנו, ז' באדר, מוגדר כיום שבו צדיקים נוהגים להתענות, יום מצער שבו נשתכחו שלוש מאות הלכות. מה הסוד הזה של ל"ג בעומר, ששום דבר לא ממש ברור בו?

התשובה לכל השאלות היא באמת סוד. תורת הסוד. ביום ל"ג בעומר באמת נפטר רבי שמעון בר יוחאי, לא הפטירה היא העניין פה. לפני פטירתו, רבי שמעון כינס כמה מתלמידיו, וגילה להם כמה סתרי תורה. חלק עצום מתורת הקבלה, ספר שנקרא "אדרא זוטא", ניתן ביום הזה על ידי רבי שמעון לפני פטירתו. הספר הוא ספר קבלי עמוק, שנתן

מפתח אחר לגמרי להבנת עולמות רוחניים קבליים ולהבנה מעמיקה בתורה, תובנות שעד אז היו חתומות וסגורות, ספר שדרכו נשלמה קבלת תורת הסוד. משום כך השמחה והחדווה ביום הזה, על שנתגלו כל אותם סודות. לכן ל"ג בעומר הוא יום שמחה. כך מבאר האדמו"ר ממונקאטש' בספרו: "שער יששכר".

מה כוחם של קברי צדיקים? האם כדאי לנסוע למירון?

לרגל ל"ג בעומר, בואו נדבר על הר מירון.

ש"י עגנון זכה להגיע למירון לפני הרבה שנים. כך הוא כתב על המעמד המרגש: "מי שלא ראה את שמחת ל"ג בעומר על קברו של רבי שמעון בן יוחאי במירון לא ראה שמחה מימיו. שישראל עולים לשם, המוניות המוניות של חגיגה, בשירים ובכל כלי שיר הבאים מכל המקומות.... ולומדים "אידרא קדישא", ושאר לימודים נאים, ומתפללים."

אכן, הדבר הכי גדול שאפשר לעשות במירון, מעבר לחוויה האנתרופולוגית המרתקת, ומעבר לצפות בהמונים שבאים מכל מגוון הספקטרום החברתי בעם ישראל, זה להתפלל שם. זו עת רצון. האחדות, האווירה, האנרגיות, כל זה גורם לתפילה להיאמר מכל הלב, ולהגיע למרומים. רק צריך להקפיד - לא מתפללים לרבי שמעון. מתפללים רק לקב"ה. מבקשים מהקב"ה שזכות הצדיק תועיל לנו, מבקשים מרבי שמעון שימליץ טוב בעדנו.

על מה מתפללים? ברוך השם, לא חסר. כדאי לבקש ברכה בחינוך הילדים, ברכה בפרנסה, ברכה בזוגיות, ברכה בקבלת התורה. רבי צדוק הכהן (בספר "פרי צדיק") כותב ש'בכל שנה, כשבא יום זה (ל"ג בעומר), יכול כל אדם לזכות לפי כוחו להשיג בנפשו קביעת דברי תורה שירד ביום הזה בתורה שבעל פה. ולכן, קבעוהו למועד. זה יום של לימוד כי יש בו גם כל כך הרבה אור ושמחה. הכי כדאי להתפלל לא רק על עצמנו, אלא גם על אחרים. להראות את האחדות גם בתפילה. להתפלל על זו שלא מוצאת חתן, ועל הזוג החמוד שלא מצליחים להביא ילדים. על זו שהילדים שלה עושים לה צרות, ועל זה שפיטרו אותו, על החברה ועל השכנה. וגם על השכינה. אין קץ לסיפורי הניסים שקרו בזכות התפילות של ל"ג בעומר.

ומי שלא יכול לנסוע למירון?

לא כולם זוכים להגיע למירון. מי שיכול, מגיע עם עמך בית ישראל למירון. מי שלא - מציין את הארוע בדרכו. הדרך המקובלת בעם ישראל, היא לא רק על ידי נר זיכרון, אלא על ידי מדורה, מדורה גדולה שמסמלת את האור שירד לעולם ביום הזה.

המדורות אינן ענין של מה בכך. הביטו בהתלהבות האינסופית הזו של הילדים. הביטו בהמון שנמשך לאש. זו השתקפות של המדורה שבלב, של האש שבפנים, לכן אפשר להביט

שעות באש ולא להשתעמם. היא מזכירה לנו את יסוד האש שבתוכנו. ולא רק מזכירה, אלא בלילה הזה, היא מסייעת ללבבות אותה.

ה"בן איש חי", רבי יוסף חיים מבגדד, אומר לנו שבאמת - ל"ג בעומר בא לעזור לנו. בליל ל"ג בעומר מדליקים מיליון מדורות ומלא נרות לצדיקים, כדי שאם אין לך מאור פנים טבעי, האורות הללו יתנו לך אותו. כל כך חשוב, גם אם אינך במירון, לעשות סיור מדורות כי אז הפנים שלך מאירות ומאור פנים השבוע מושך ישועות.

קשה לדבר, קשה לכתוב, קשה להגדיר את הסוד הזה. זה משהו שמרגישים. לא צריך כאן יותר מדי מילים, זה משהו פנימי. משהו שסוחף את כולנו. בפנימיות הזאת מתגלה נקודה חבויה של אחדות. גם בצפיפות שבמירון, וגם איש איש במדורתו. אצל כל העדות, כל המגזרים וכל הסוגים, בלי שאף אחד יודע ממש למה, פשוט מתקהלים סביב המדורה. זה ביטוי של הנקודה הפנימית שקיימת בכולנו.

לך תסביר את זה למנכ"ל יפני מעונב.

דווקא בל"ג בעומר

סיפר לי אחד מ'בעלי המעשה' שזכה לקחת לאת"ק מירון את הגה"ח ר' שמחה מונד זצ"ל מחסידי קמאי. כל ימיו היה ר' שמחה נוסע למירון בל"ג בעומר, ואף בהיותו למעלה מ-70 שנים לא ויתר על כך, ובאו עמו כמה אברכים לעזרו ולתמכו בכל הדרך הארוכה, משנשאל רבי שמחה, הרי כל כך קשה עליו ועל מלוויו להביאו ביום ל"ג בעומר למירון, ועל כולנה קשה היא עליכם העלייה להר ברגל, והרי אפשר ליסע ביום אחר כשאינן טורח הדרך רבה כל כך. ענה רבי שמחה והסביר, הרי לך הפרש וחילוק גדול בין העלייה לציון הקדוש בכל השנה לבין העלייה בל"ג בעומר, דהרי מדרך העולם, כשבא מאן דהו לביתו של ה' גביר' להתרימו לצרכי צדקה, מתיישב הגביר ובודק את ה'המלצות' שבידו וכו', ואם מחליט הגביר כי בקשה זו חשובה היא הרי הוא מעניק לו נתינה הגונה, אך בהגיע הגביר לסעודת נישואי בנו, הינו מפזר מממונו בהרחבה לכל הפושט יד, ואינו מעיין בטיבם של המבקשים, כי הרי עתה 'עת שמחה' היא לו. כיו"ב נמי אצל רשב"י – כי יום ל"ג בעומר הוא זמן 'הילולא' שלו, והריהו עומד ומשפיע על כל המשתתפים שפע ברכות וכל טוב, מבלי לבדוק בציציותיהם. האם נכונה בקשתם וכדומה, אלא הוא מעניק ומשפיע השפעות טובות בלי גבול.

הנסיעה למירון ... (פנינים, ל"ג בעומר)

עובדא נפלאה המראה לנו עד כמה הייתה חשובה אצל צדיקים העלייה למירון ביומא דהילולא, ולפעמים עד כדי מסירות נפש שהתבטאה באמונה איתנה - אביא בפניכם. את עובדא זו זכיתי לשמוע אשתקד "מכ"ק מרן אדמו"ר ממישקולץ שליט"א בעת נסיעתו

המסורתית ביום ל"ד בעומר - למירון ולמערת רבי שמעון שבכפר פקיעין, שם הוא מעלה את שלהבת ההדלקה ברחבה שבפתח המערה.

וכך סיפר : כשעלה אבי הרה"ק בעל הזיכרון אליעזר ממישקולץ זי"ע לארץ ישראל אחר המלחמה, התגורר בכפר אתא, לשם הגיע יחד עם עוד צדיקים יראים ושלמים שעלו עמו לאחר ששתו את כוס התרעלה במלחמה הנוראה. ובהיותי נער צעיר לימים זוכר אני, כי באחת השנים התקיימה בו השתוקקות רבה לנסוע לציון הרשב"י במירון, אך בימים ההם עדיין לא הייתה התחבורה מסודרת כהיום, ולכן היה זה בגדר חלום. אבל רצון יראיו יעשה. והנה אחד מתושבי העיר שהיה ברשותו משאית ענקית עבור צרכי עבודתו הסכים לשאת אותו יחד עם קבוצה מאנשי שלומו. אך הייתה בעיה קטנה! המשאית שהייתה פתוחה ללא גג ומכסה בהיותה מיועדת עבור הובלת סחורה, הייתה צריכה להיהפך לרכב להובלת נוסעים ... אבל גם את זה פתרו. לצורך כך לקחו מספר בדים וסדינים וסגרוה כגג... לקחו מספר ספסלים מבית המדרש כדי שיהיו בתור מושבים... וכך נסעו בשמחה ובטוב לבב ... אך מה אפשר לצפות ממשאית ישנה ומקרטעת? כמובן, שלא הרבה! וכך בעליה הראשונה של הרי הגליל כבר עצרה לה המשאית ללא יכולת לנסוע הלאה. הנהג ירד לבדוק מה קרה, והנה הוא רואה שהרדיאטור יבש ללא מים. מה עושים? אין בקרבת מקום מים, וגם אין ממי לבקש בדרך. וכך כבר ממש התייאשו שם הנוסעים מלהגיע למירון. המשיך כ"ק מרן אדמו"ר ממישקולץ שליט"א וסיפר:

זוכר אני בתור ילד את גודל האכזבה שקיננה בי ובקרבי הנוסעים שלא נזכה להגיע אל ר' שמעון ... אך לא איש כאבי הק' שיאמר נואש! לפתע הביט סביבו וראה מרחוק פרדס תפוזים, ננער וקרא לכולם: מה הבעיה? לכו ושאלו רשות מבעל הפרדס וקיטפו מספר תפוזים מהעצים והביאו לכאן, נסחט אותם ואזי יהיה מה להכניס ברדיאטור ... העומדים שם לא הבינו האם מדובר ברצינות או בדברי צחות בכדי להרים את מצב הרוח הירוד, אך אבי הק' החווה בידו ברצינות ואמר: אינני מתכוון לצחוק! לכו וקטפו מספר תפוזים מהעצים והביאו לכאן, נסחט אותם ואזי יהיה מה להכניס ברדיאטור ... הנהג ששמע זאת הרים את קולו ואמר: מה? זה הרי יכול להרוס את כל המנוע, אבל אבי הק' לא מוותר! ואמר: על ר' חנינא בן דוסא אומרת הגמ' שאמר "מי שאמר לשמן שידלק יאמר לחומץ שידלק ... וגם כאן", מי שאמר למים, יאמר למיץ התפוזים... הנהג, בראותו את האמונה הגדולה ודבריו הנחרצים של אבי הק' לא היסס וכך עשה, סחט תפוז אחר תפוז ושפכו לתוך הרדיאטור, ויהי לפלא המשאית החלה לנוע וזכינו לעלות למירון ולחזור לחיים ולשלום ...

סיים כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לא אשכח את השיעור הגדול באמונה שנתן אבי הק' לכל הנוכחים - ועד כמה צריכים מסירות נפש בכדי להגיע לר' שמעון...

הנסיעה למירון II (הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זיע"א)

אחד רצה פעם לפני ל"ג בעומר לנסוע למירון עם רבינו הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זיע"א, לכן ביום לפני ל"ג בעומר השכים קום להתפלל ולאכול פת שחרית, ולקח עמו צידה לדרך כמו שהיה צריך לאותם ימים כשלא היה עוד שום דבר במירון ואפי' טיפת מים, וגם הדרך ארך כשבע-שמונה שעות, והלך לבית רבנו.

כשהגיע לבית רבנו ראה שאוחזים שם באמצע התפילה, שאל שם את מישהו אם מתכוונים כאן לנסוע למירון, ונענה בחיוב. שאל עם מה נוסעים, ענה שהוא אחרי התפילה כבר נראה עם מה נסע. באותם ימים לא היה שייך לנסוע למירון בלי להזמין שבועיים קודם רכב, והנה כאן רואה הלה שמתכוונים לנסוע ואין עוד שמץ של מושג עם מה ייסעו, והוא נענה בבטחה שנוסעים, ע"כ החליט שהוא מוכרח להישאר כאן לראות איך ייפול דבר. ויהי אחרי התפילה ורבנו מתיישב לאכול פת שחרית, טובל פתו בכוס מים וחלב, ועדיין הלה אינו רואה שום פתח של מוצא איך ייסעו ויגיעו למירון. והנה באמצע ברהמ"ז של רבנו נשמע מבחוץ קול של רכב החונה סמוך לבית ומצפצף, יצאו אליו, היה שם נהג ערבי ושאל אם רוצים לנסוע למירון, ענו לו בחיוב. שאלו אותו איך הוא מגיע ומה הביא אותו לכאן. ענה, שאחד ביטל לו נסיעה ומשום מה הגיע לכאן והסתובב כאן ברחובות ובלי שום סיבה נעצר כאן, ואף הוא לא יודע למה (בביתו של רבינו בחוץ לא היה שום היכר שיש כאן בית כנסת כדי שיגרום סיבה לעצור כאן). רבנו גומר לברך, יוצא הוא לחוץ ואתו עוד כמה אנשים, נכנסים לרכב שהיה של שבע מקומות ונסעו למירון להילולא דרשב"י...

הסליחה שהצילה

סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א : (שיעור בטלפון ער"ש פרשת נח תשפ"א)

בל"ג בעומר תש"פ התקיימה חתונה, ובאותו זמן היה ראשית מגיפת ה'קורונה', הפחד והפאניקה ממנה הייתה נוראה ואיומה, והממשלה אסרה על קיום חתונות עם הרבה משתתפים ... אבל אנשים צריכים להתחתן, ובני הזוג התחתנו בשעה טובה, ובחתונה היה מספר אנשים מעל המותר, ולא בדיוק שמרו על הכללים ...

באמצע החתונה הגיעה משטרה וכשראתה שיש התקהלות גדולה, ויש סכנה להתפשטות המגיפה, לקחו את החתן והכלה ביחד עם אבי החתן לתחנת המשטרה עד לפנות בוקר ...

למותר להסביר כמה צער ועגמת נפש נגרמו לכל המשתתפים, ובפרט להורי החתן והכלה, ועל כולנה החתן והכלה שהיום השמח ביותר בחייהם הסתיים בצורה כל כך עצובה ...

בערב ראש חודש אלול תש"פ מתקשר בחור מישיבה חשובה לאבי החתן, ואומר לו; אני בחור מישיבה פלונית, ואני מודה ומתוודה שאני הלשנתי למשטרה על החתונה, לא עשיתי זאת מתוך רוע וזדון, אלא מתוך רצון למנוע את התפשטות המגיפה, וחשבתי שהמשטרה רק תפזר מעט את ההתקהלות, לא חשבתי שזה יסתיים כל כך טראגי ... הבחור המשיך ואמר לו; אני בחור טוב, והיה לי בכל יום עשר הצעות שידוך טובות, ומאז שהלשנתי עליכם אין לי שום הצעת שידוך, ואני מרגיש שזה קפידא ממכם ...

האבא התחיל לצעוק עליו; מושחת שכמותך, איך אני יכול לסלוח לך, כמה צער וכאב גרמת לי, בוודאי שיש עליך קפידא, אני לא מסוגל לסלוח לך ... הבחור התחיל לבכות; מה יצא לך מזה שאני לא יקים בית? מה תרוויח מזה, לא חשבתי שככה יסתיים הסיפור, אני מתחנן שתסלח ... אמר לו אבי החתן; תתקשר אלי מחר ...

למחרת התקשר הבחור שוב, והאבא אמר לו; שהוא לא ישן כל הלילה, והוא ניסה לחזק את עצמו בספרי מוסר, ושינן לעצמו 'שאין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם כן מכריזים עליו מלמעלה', ואתה רק שליח של ההשגחה העליונה, והכל זה הקב"ה, אני מוחל לך !! הבחור שמח, אבל האבא אומר לו; יקירי, עדיין לא התחלת... אתה צריך לפייס גם את הבן שלי, הוא פגוע הרבה יותר ממני ...

הבחור התקשר אל החתן, ומיד כאשר החתן שמע במה מדובר, התחיל לצעוק עליו; מושחת שכמוך! מגיע לך לא להתחתן! אל תתקשר אלי יותר! וכו' וכו' ...' הבחור התחיל לבכות בכי תמרורים, ואמר לו; הגמ' אומרת: "כל שחברו נענש על ידו - אין מכניסין אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא" (שבת קמט:) מי שלא מוחל לאחרים, הקב"ה גם לא מוכן למחול לו, אני מתחנן אליך שתמחל לי, מה יצא לך מזה שאני ימות עירי... החתן שצערו של הבחור וחרטת האמת שלו נגעה בליבו הסכים בסופו של דבר למחול לו ... אבל... אמר לו החתן, כל הצער שלי אינו אלא 'אחד משישים' מהצער של הכלה... היא עדיין בוכה מהטראומה והצער של החתונה שלה שנהרסה, אתה צריך לפייס אותה ... הבעיה הייתה שהיא לא הייתה מוכנה אפילו לדבר איתו בטלפון, כל כך הייתה פגועה, ולא הייתה מוכנה לשמוע בשום אופן ...

עירבו את רבני הקהילה של הכלה, ולא נחה דעתה... עדש... הראו לה את דברי הזוהר הק' (פרשת מקץ, דף רא:): [ר' אבא הוה יתיב אתרעא דאבבא דלוד חמא חד בר נש דהוה אתי ויתיב בחד קולטא דתלא דארעא והוה לאי מארחא ויתיב ונאים תמן אדהכי חמא חד חויה דהוה אתי לגביה נפק קוסטפא דגורדנא וקטיל ליה לחויה, כד אתער ההוא בר נש חמא ההוא חויה לקבליה דהוה מית אזדקף ההוא בר נש ונפל ההוא קולטא לעומקא דתחותוי ואשתזיב, אתא ר' אבא לגביה א"ל אימא לי מאן עובדך דהא קודשא בריך הוא רחיש לך אלין תרין נסין לאו אינון למגנא, א"ל ההוא בר נש כל יומאי לא אשלים לי בר נש בישא בעלמא דלא אתפייסנא בהדיה ומחילנא ליה, ותו אי לא יכילנא לאתפייסא בהדיה לא סליקנא לערסי עד דמחילנא ליה ולכל אינון דמצערו לי ולא חיישנא כל יומא להוא בישא דאשלים לי, ולא די לי דא אלא דמהוה יומא ולהלאה אשתדלנא למעבד

עמהון טבא, בכה ר' אבא ואמר: יאות הוא דקודשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא על ניסא. פירוש: רבי אבא היה יושב בפתח שער העיר לוד, ראה אדם אחד שהיה בא וישב על גל של אבנים שנתלקט ובלט מהארץ בשפוע ההר, והיה עייף מן הדרך וישן שם על הגל. לפתע ראה רבי אבא שנחש אחד בא אל אותו אדם להזיקו, ויצאה חתיכת עץ משורש אילן ונפלה על הנחש והרגה אותו, כשנת עורר אותו אדם משנתו ראה את הנחש המת, הזדקף אותו האיש וקם, ואז נפל הגל של האבנים לתחתית ההר וניצל אותו אדם. שאל אותו ר' אבא, במה זכית שהקב"ה עשה לך שתי ניסים, הרי הקב"ה לא עושה סתם ניסים לבן אדם? אמר לו אותו האיש, מימי לא עשה לי אדם משהו רע - ולא נתפייסתי עמו, ואם לא יכולתי להתפייס עמו, לא עליתי למיטתי עד שמחלתי לו ולכל אלו שציערו אותי, ולא חששתי יותר לאותו רע שעשה לי, ולא די לי בזה, אלא, שמאותו היום השתדלתי לעשות איתם טובות כדי שלא יחשבו שאני שונא אותם ... בכה רבי אבא ואמר ראוי הוא אותו האיש שיעשה לו הקב"ה נס על נס ...

כשראתה הכלה את דברי הזוהר, ואחרי חרטת האמת של הבחור, נכמרו רחמי הכלה ואמרה; מה אני ירוויח אם אותו האיש יסבול בגללי, הרי גם אני עצמי יפסיד שאני ידחה ממחיצתו של הקב"ה, ומחלה לבחור ...

מספר ר' מיילך: בערב ראש השנה תשפ"א נסעו הזוג הצעיר ברכב, והרכב עבר תאונת דרכים קשה והתהפך שבע פעמים!!! כוחות ההצלה שהגיעו למקום וראו את הרכב מרוסק לשברי שברים, היו בטוחים שאין את מי להציל, אבל... הזוג עמד ליד הרכב השבור ללא שום טיפת דם!!! שאלו אותם; איך יצאתם? ענו הזוג ואמרו; אין לנו מושג איך, אבל עפנו מהחלון ומצאנו את עצמנו על הגג ... מסיים ר' מיילך: כנראה שכל הסיפור של החתונה והמשטרה היה ניסיון מהשמיים לראות אם הזוג יתעלה על הפגיעה הקשה, וימחלו לאותו בחור, ובזכות שעמדו בניסיון הקשה, ניצלו חייהם...

העפר ממירון (אבן שתיה)

חסיד וויזניצא תושב צפת עלה בל"ג בעומר לציון התנא הא-לוקי רשב"י במירון. בשהותו במקום הקדוש גברו געגועיו לרבו, לבו התחמם בקרבו, ובו במקום החליט לנסוע אל רבו ה'צמח צדיק' לוויזניצא, על חג השבועות הקרב ובא. החלטתו הייתה נחושה כל כך, עד שמפני החשש שמא יעכבוהו בביתו החליט לא לחזור לביתו לצפת, אלא לנסוע מיד ממירון לחיפה ומשם באניה לוויזניצא, ואת ההודעה על נסיעתו שלח מחיפה.

כמנהג יהודי הישוב הישן לבש גם הוא בל"ג בעומר בגדי שבת, כך שהשטריימל והקפטן היה עמו, והיה לו את הטלית ותפילין ומעיל פשוט שאותו לבש בדרך למירון. באותה שנה היה במירון שטפון גדול, וכל דרכי העפר שהובילו מהציון הק' הפכו להיות בוץ טובענית שלא אפשרה ללכת עליהם. החסיד מצא עצה גם למכשול זה, הוא פשט את הקפטן, לבש את המעיל, והחליק במורד ההר כשהוא ישוב על שולי מעילו. כשהגיע לתחתית ההר צרר

את המעיל הספוג בבוץ, לבש את הקפטון, המשיך לחיפה, ומשם לאחר הפלגה ארוכה ומייגעת ודרך ארוכה ביבשה הגיע לשלום למחוז חפצו וויזניצא.

כשנכנס לתת שלום לה'צמח צדיק, שמח לקראתו, ושאלו, האם הבאת לי משהו מארץ ישראל. בוש ונכלם עמד החסיד והתנצל שנסיעתו הייתה חפזתה ושלא הספיק להביא עמו דבר. שום דבר לא הבאת מארץ ישראל חזר ה'צמח' ושאל. התנצל החסיד שוב, ומתוך גמגום מה של בושה סיפר שאין לו מאומה בלתי אם גווייתו והמלבושים שעליו, זולת זה הביא עמו רק מעיל נוסף המלא בבוץ ממירון. כששמע זאת ה'צמח צדיק' ביקשו לתת לו את המעיל, נטלו שיפשפשו וניערו היטב מן הבוץ שהפך להיות יבש ופריך. לאחר מכן טרח ה'צמח צדיק' בגופו לאסוף את כל גרגירי העפר לתוך מטפחת נקיה וצחורה, התרומם ואמר בהתרגשות, באף מתנה לא יכולת ליהנות אותי כמו במתנה זו. 'אדמת קודש מקרתא קדישא מירון, ערכה לא יסולא בפז.

ישועה בהרף עין (השגחה פרטית, עלון 20)

אני מתגורר באלעד, ומפעיל חנות לבגדי גברים חסידיים. במשך השנה אנשים נכנסים ויוצאים, וברוך השם יש פרנסה. בימי הספירה, שעל פי ההלכה אין מחדשים בהם, קונים הרבה פחות. מי שהיה לו דחוף להתחדש כבר עשה את זה לפני פסח, ומי שירצה להתחדש לקראת השמחות הממשמשות ובאות יעשה את זה סמוך לחג השבועות, ובינתיים יש מעט מאד קונים שנכנסים רק בשביל דברים קטנים נחוצים.

זה כמה שעות שאני יושב בחנות ביום ל"ג בעומר, ואיש לא נכנס. הסוכן מתקשר ושואל מה עם הכסף שאני חייב לו, ואני אומר לו, "יבש עכשיו, חכה עוד קצת. בזכות רבי שמעון בר יוחאי נראה ישועה!" השיחה מסתיימת, והנה הישועה מגיעה! חמישה עשר בחורים אמריקאים מופיעים אצלי בחנות. הם הגיעו עכשיו לכבוד ל"ג בעומר, והמזוודות שלהם נעלמו. אין להם מה ללבוש, והם מוכרחים שרות מהיר, כולל כל מה שיהודי צריך ללבוש, מכף רגל ועד ראש. לפי חישובם, החנות שלי באלעד היא הכי קרובה לשדה התעופה. הבחורים ערכו 'פשיטה' בחנות, ופשוט רוקנו אותה. הם לא הפסידו מכף, כי במקרה כזה מקבלים פיצויים משדה התעופה, ואני בבת אחת נושעת בישועה פלאית ובלתי צפויה. בזכות רבי שמעון בר יוחאי!!!

נס ל"ג בעומר (הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א)

את הסיפור המופלא הבא, סיפר לי חתן צעיר, בעקבות מעשה שאירע עמו בערב ל"ג בעומר תשע"ג: בערב שבת קודש, פונה אלי רעייתי הכלה ומבקשת שניסע לשהות בשבת זו במירון, בסמוך לציון התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי. אשתי הסבירה שהיות ורק לאחרונה נישאו, וזקוקים לברכה וישועה כדי לבנות את ביתם בהצלחה, כדאי שבערב ל"ג בעומר (שבאותה שנה חל ביום ראשון), יגיעו לשבות באתרא קדישא. שאלתי אותה בפליאה, "וכי סבורה את, שכעת, בערב ל"ג בעומר, נוכל למצוא מקום לשהות בו בשבת!?"

הרי כבר מלפני הפסח כל המקומות תפוסים". אך אשתי המשיכה להתעקש, והפצירה בי להשתדל בחיפוש מקום.

לאחר סדרת טלפונים ארוכה, התברר לי שאין שום סיכוי למצוא מקום אירוח בכל האזור. אך לפתע נזכרתי, שיש לי קרוב משפחה יקר, שמתגורר במושב 'אור הגנוז', בסמוך למירון (במהלך רגלי של כארבעים דקות). חשבתי לעצמי, שמא יסכים 'לזכות' בנו כאורחים לשבת, וכך נוכל לזכות להיות קרובים לציון הקדוש. הרמתי אליו טלפון, וסיפרתי שאני ורעייתי נודה להם מאוד אם יסכימו לארח אותנו בשבת. אך הלה השיב לי בנימה של התנצלות: "היינו מאוד שמחים שתגיעו לכאן לשבת, אלא שהדבר לא ניתן למימוש, מאחר וכידוע לך יש לנו ב"ה שמונה ילדים, ובדירה בסך-הכל שניים וחצי חדרים, כך שבקושי אנו מסתדרים עם מקום לינה בכל לילה..." הודיתי לאותו קרוב, ונפרדנו לשלום. לאשתי הודעתי בצער, שבע"ה בלי נדר, בשנה הבאה נדאג מבעוד מועד לשבות במירון בשבת ל"ג בעומר. אלא שפתאום הטלפון צלצל. על הקו היה לא אחר מאשר אותו קרוב... "תשמע, הילדים שמעו את השיחה שלנו, ומיד לאחר שניתקתי 'הסתערו' עלי בתחנונים והפצרות שנארח את החתן והכלה בשבת, ואנו כבר נסתדר עם מקום הלינה, ואכן, ממשיך החתן לספר, הגעתי עם רעייתי אל היישוב בערב שבת, ובני הבית קיבלו אותנו בחפץ לב ובשמחה.

בליל שבת, האחד אמר שישן על מזרון במטבח, השני על הכורסא בסלון וכו', העיקר שהאורחים יבואו "...לאחר הסעודה, אני ורעייתי החלטנו לצעוד רגלית אל הציון, כדי לקרוא שם תהילים ולשפוך נפשנו בתפילה להשי"ת. סיכמנו שבשעה אחת בדיוק ניפגש בשער, ונחזור אל בית מארחינו. לאחר דקות ארוכות של המתנה, הלכתי לחפשה. בדיוק בשעה אחת, הגעתי אל השער, אך לא מצאתי שם את אשתי. התברר שהיא חשבה שמדובר בשער אחר, ומשלא מצאה אותי שם, גם היא יצאה לחפש אחרי, בתוך ההמון ששהו במקום באותו לילה. רק לאחר כשעה מצאנו זה את זה. והנה, צעדנו בחזרה אל המושב, והגענו לאכסניה בשעה שתיים וחצי בלילה. וכאן אירע דבר מזעזע ביותר. כאשר פתחנו את דלת הבית, קפאנו על מקומנו... הבית התמלא בעשן, כשכל המשפחה ישנה בשלווה על מיטתם. רצתי אחר מקור העשן, והבחנתי בשמיכה המכסה את אחד הילדים הקטנים שבוערת באש. רעייתי נתקפה בחרדה והחלה לזעוק ולצרוח, אך אני לא איבדתי עשתונות נטלתי מיד את השמיכה, ניערתי אותה בחזקה על הרצפה, עד שכבתה האש, וב"ה לא נגרם לילד שום נזק. והכל בא בס"ד על מקומו בשלום.

כיצד פרצה הדליקה? – התברר שהילד הקטן בן השלוש, התעורר באמצע הלילה, ולאחר ששמע כל היום על מדורות ל"ג בעומר, החליט להקדים את הדלקת המדורה... טיפס על השיש במטבח, ונטל את אחד מנרות השבת, והחל לנסות להצית את השמיכה שלו באש. תוך כדי ניסיונות ההבערה, שקע בשינה, והשמיכה החלה לעלות באש. רק לחשוב על כך שהייתי מוצא את אשתי בזמן... הרי היינו מגיעים אל הבית כשעה מוקדם יותר, לא היינו מרגישים באסון שעומד להתרחש ובאותם רגעים שהוצתה האש, בוודאי

שכבר היינו ישנים, וכשאר בני המשפחה. וכמובן שגם אילו היינו שבים לבית כמה רגעים מאוחר יותר, איני רוצה לחשוב מה עלול היה לקרות. ולקח חשוב נוסף מהסיפור הבנו היטב מדוע עיכבו אותנו מן השמים, ושכל עכבה לטובה, פשוטו כמשמעו!. – שכל מה שאדם עושה – לעצמו עושה. בעל הבית שהואיל בטובו לארח את בני הזוג, אולי חשב שעושה עמם טובה וחסד, אך התברר שאת הטובה הגדולה עשה לעצמו, והודות לאורחיו ניצלו חיי בנו ואולי גם חיי המשפחה כולה!